

КОМУ ЧЕТЕ ПОПЪТЪ

Приказка

Трима селяни отишли въ гората за дърва. Сѣкли, що сѣкли, седнали да се нахранятъ. Развѣрзали торбитѣ и, току що да хапнатъ първия залѣкъ, шумнало се въ близкитѣ храсти. Тѣ ококорили очи и що да видятъ: между два клона любопитно надничала рунтава мечка.

— Ж, — успѣлъ да извика единиятъ и хукналъ да бѣга, колкото може. Спустинали се и другитѣ следъ него, безъ да гѣкнатъ. Бѣгали, бѣгали, докато краката имъ се прекосили, дѣхътъ имъ се запрѣлъ въ гърдитѣ и единъ следъ другъ се струпололили на земята. Едва сега погледнали назадъ. Отъ мечката нѣмало нито следа. Тѣ поседѣли, докато си поотдѣхнали и отново побѣгнали къмъ селото. По едно време стигнали до кжшитѣ си, но уплахата имъ била толкова голѣма, че легнали на постеля и два дни нито хапнали нѣщо, нито дума продумали. Едва на третия день се посъвзели, но били блѣдикато мъртавци. Затюхкали се домашнитѣ имъ. Какво да ги правятъ? Какъ да имъ помогнатъ? Повикали врачки, да имъ баятъ отъ страхъ. Поливали ги ношно време съ билки и бурени, но и това не помогнало. Тогава една бабичка ги посъветвала да отидатъ въ черква, свещеникътъ да имъ чете за страхъ. Нѣмало нажда. Станали една недѣля и полека-лека стигнали до черквата. Като свѣршила литургията, свещеникътъ ги повикалъ предъ олтаря. Тѣ навели глави, а той метналъ епатрахила на главитѣ имъ и зачелъ: „Владико Господи Вседержителю, Ти, който изцѣрвявашъ всѣка немощъ и всѣка болестъ, самъ ти изцѣри и нашия боленъ братъ Димитъръ“.

Като чули името Димитъръ, тримата селяни се заозѣртали подъ епатрахила и започнали да се питатъ: А бе, кому чете попътъ? Между насъ нѣма Димитъръ? А той продължилъ молитвата си: „Владико Господи... изцѣри и нашия боленъ братъ Йорданъ...“ „И тази добра — зашушукали отново болницитѣ — откъде измисли па тоя Йорданъ“. Но изненадата имъ нѣмала край, когато свещеникътъ произнесълъ и третото име — Спасъ.

„Че ние сме тука Мико, Унче и Пане, — заозѣртали се тѣ, пѣкъ той чете на съвсемъ други люде. Зашушукали, но не посмѣли да вдигнатъ глави. Изчакали до края молитвата. Когато свещеникътъ открилъ главитѣ имъ, тѣ го погледнали плахо и страховито попитали: „Ама, дѣдо попе, като ни чете молитва, ти знаешъ ли кои сме. Познавашъ ли ни?“

— И тази добра, — засмѣлъ се свещеникътъ — какъ можяхте да помислите такова нѣщо. Може ли да не ви познае свещеникътъ, който ви е кръстилъ и вѣнчалъ?

Тръгнали си тримата приятели разтревожени. Вървѣли по улицата и си мислѣли: „Ние ли сме? Не сме ли?“

— Може па да сме забравили имената си. — рекълъ единиятъ. — Я да вървимъ по-скоро у дома и да питаме, какъ се казваме.